

MINNINGARORÐ

Minningarorð um okkara elskaðu svigardóttir, Kate Jógvansdóttir Midjord

13. februar 1970 – 3. juni 2013

Tað sigst, at orð eru fátøk, og tað kann eg av sonnum játta, nú eg siti og hugsi um, hvussu eg skal lýsa stóra missin av okkara elskaðu svigardóttir, Kate.

Kate bleiv ein partur av okkara familju, tá hon og sonur mín, Hallur, funnu saman.

Eitt sjáldsamt eggagott, vakurt og umfavnandi menniskja. Hon kom inn í okkara heim og var frá fyrsta degi ein kærkomin dóttir afturat teimum, sum vit høvdu framman undan.

Tá eg hugsi um Kate, ja, so kann eg ikki lata vera við at hugsa um gleði, stórsinn, vakurleika, ja, tað finst neyvan tað positiva orð, sum ikki passar til eina kvinnu, sum Kate. Hon tók okkum øll í sín favn, smílandi, vøkur, stuttlig og altíð klár við positivum loysnum.

Heimið hjá henni og Halli var eitt heim, har vit øll, familjan, vinir og kenningar føldu okkum væl til passar og vælkomnan. Hurðarnar stóðu opnar, og vit eru mong, sum minnast aftur á nógvar góðar løtur í teirra deiliga heimi.

Tí soleiðis ynsktu tey at liva saman. Eitt opið heim við pláss fyri mongum, samstundis sum tað eisini var eitt vakurt og stíl fult heim – ja, tí eisini tí hevði Kate skil á.

Ikki bleiv tað long tíð, sum hesu ungu, Kate og Hallur, fingus saman.

Tann 15. september 2012 í fjør gleddust vit saman við teimum, tá tey giftust á ráðhúsinum í Keypmannahavn.

Kenslurík og vøkur var lótan, tá vit eftir vígsluna komu oman í stóra salin á ráðhúsinum, og limir úr tykkara kóri í Keypmannahavn tóku ímóti við sangi. Vit, sum vóru til staðar, fara ongantíð at gloyma hesa løtu, og hesir sungnu sangir fara til allar tíðir at bígva inniliga í okkara hjørtum.

Brúðleypíð bleiv hildið í nýggja heiminum saman við familjunum og teimum mongu vinfólkunum, sum brúðarparið hevði. Ein megna veitsla við fleiri enn 100 gestum. Stórt telt í havanum kundi saman við heimi tykkara húsa okkum øll. Sangurin, sum altíð bant tykkum saman, ljómadi til tann ljósa morgunin. Tit kundu megna alt saman, og tit vístu okkum øllum, hvussu glað tit vóru fyri hvønn annan, samstundis sum tit gleddust saman við okkum øðrum.

Sjúkan rakti teg hart. Vit bóðu,

bønaðu og hópáðu, at tað skuldi eydnast at fáa teg fríska aftur, men tá alt hop var burturi, vísti tú aftur tína styrki. Tú kundi fortelja Halli, hvussu tú ynskti at jardarferð og ervi skuldi skipast. Í felag funnu tit tekstir, sangir og sálmar. Tú hevði yvirskot til at taka í móti vitjanum frá stórari fjøld av familjuni og vinfólkunum, sum ynsktu at siga tær eitt síðsta farvæl – og eg sá teg troysta mong av teimum, tá tit skiltust.

Eisini megnaði tú at samla børnini og nærmastu familjuna til so nógvar góðar løtur tína sístu tíð, hóast tú vart so sjúk. Allar hesar góðu løtur vilja vit goyma og minnast aftur á.

Tað er ein harður dómur at fáa hjá ungari mammu og nýgiftari kvinnu, at lívið skal enda um stutta tíð. Tey boðini fekk tú.

Hví, skuldi tað raka akkurat teg?? Vit finna onki svar.

Og eg, sum so fegin vil livað, segði tú fleiri ferðir. Tað var tungt og syrgiligt at hoyra.

Tú bar tína lagnu virðiliga. Ongartíð fyrr havi eg møtt einum so sterkum og avkláraðum menniskja.

Minni enn 10 mánaðir aftaná tykkara brúðleyp - tann 3. juni 2013 - vóru vit mong, sum mistu nógva. Og í dag fyri 2 mánaðum síðani, tann 7. juni, møttust vit øll aftur – nú fyri at fylgja tær tína síðstu ferð. Hesa ferð taldi fjøldin yvir 300 fólk, og stóra sorgin yvir at hava mist teg, góða og fitta Kate, sást í øllum okkara eygum.

Líkasum til brúðleypíð – megnadi tykkara góðu sangvinir at gera løtuna í kirkjuni ógloymandi – við somu sangum, sum tey sungu, tá tit blivu gift árið fyri.

Neyvan hevur man sæð eitt

so stórt fylgi gingið eitt so langt strekki gjøgnum gøtur í Keypmannahavn frá kirkjuni til títt síðsta hvíldarstað í føroysku deildini í Vestra Kirkjugarði.

Bilar og fólk vístu virðing og steðgaðu upp.

Vit, sum gingu aftan á tínari bøn, minnast eisini aftur á teg við stórari virðing.

Tankarnir ganga aftur og aftur til børnini, sum hava mist eina so góða mammu. Tað fólgi so órætt víst, at børn missa eina mammu í so ungum aldri.

Tankarnir ganga eisini aftur til Joen, Suffiu, Christinu og Mass, sum hava mist eina fantastiska systir og svigarinnu. Tit vóru har alla tíðina saman við børnunum og Halli til gleði fyri øll – og ikki minst fyri Kate.

Líkaleiðis – og ikki minst – leita mínir tankar aftur og aftur til tín, góði Hallur. Vit vita, hvussu svárt tað er hjá tær at hava mist tína elskaða konu. Tit høvdu so nógva, sum tit vildu saman. Ringt er at finna orð, sum kunnu hjálpa í hesari støðu.

Tykkara kærleiki er og var ein gáva, sum tú altíð fert at bera við tær.

Kate var eitt menniskja, sum megnaði at geva so nógva til so mong, og tær, Hallur, gav hon sín stóra kærleika.

Sorgina yvir at missa ein vit elska fylgir okkum alt lívið. Hana sleppa vit ongantíð undan. Men vit eiga at gleðast yvir, at tað untist okkum at vera ein partur í lívinum hjá okkara elskaðu Kate.

Takk fyri alt og hvíl í friði góða Kate.

Roskilde, tann 7. august 2013

Dinna Gilstón Bentsen

Minningarorð um Torkil Olsen, sum andaðist 4. apríl 2013

Man fólir seg so væl, segði tú seinasta kvøldið vit vóru til venjingar og tú enn var frískur. Tú sipaði til, at tú nýliga hevði fingið nýtt starv og av fleiri umsøkjarum, vart tú valdur, at fáa starv sum KT-maður hjá Trygd. Vit fegnaðust saman við tær, og hildu hetta vera sjálvfylgju, tí vit vístu, hvussu dugnaligur og álítandi tú vart. Harumframt var tú eisini ein sera búgvinn persónur, sum hvíldi í sær sjálvum. Men áðrenn vit hittust til kórvenjing aftur, komu skelkandi boðini um, at tú vart blivin álvarsliga sjúkur av krabbu og var farin til Keypmannahavnar til skurðviðgerð.

Vit føldu okkum altíð væl í tínum selskapi. Tú vart visur, stuttligur og setti stóran prís upp á at vera við í Tórshavnar Kamarkóri. – Hugsi tykkum, vit hava allarbesta dirigent í landinum, tað krevur, at vit gera okkara ítasta, segði tú fleiri ferðir. So hvørt nýggir sangir komu á skrá, fanst tú teir fram á netinum til okkum at lurta eftir, tú vart skjótur og altíð góður í ráðum.

Eftir fyrstu viðgerðina vendi tú aftur eitt bil, og sang saman við kórinum, eitt nú til konsert í Gøtu kirkju. Vit framførdu verkið eftir Johann Sebastian Bach; Jesu, meine Freude. Verkið er langt og verður met at vera torført. Hóast tú vart viðtíkin av sjúku, legði tú allar kreftir í at

syngja - vakurt og uttan himpr. Stutt eftir hetta fór tú aftur til Danmarkar í sjúkuorðum. Tú ætlaði at byrja aftur at venja fyrst í hesum árinum, og tú ætlaði tær púra vist eisini við kórinum til Reykjavíkar og New York nú í heyst, hóast tú vísti um tíni útlit. Men longu í apríl hevði sjúkan tikið yvir og tú andaðist, umgirdur av tínum kær, sum høvdu verið um teg alla sjúkraleguna. Tú bleiv einans 38 ára gamal. Tín jardarferð var merkt av tíni persónligheit, av tónleiki og góðum orðum.

Tú vart familjukærur, tosaði ofta um dóttirina, sum tú var so errin av, um unnustuna; og systur tín og foreldrini høvdu stóran týðning fyri teg og stuðlaðu tær, - eisini í kórsanginum.

Nú byrjar kórarið aftur. Góði Torkil, vit sakna teg. Ein stóllur stendur til tín, men vit vita, at tú kemur ikki inn gjørnum dyrnar við grøna plastposanum fullum av nótum og einum skeivum smíli. Men vit vita, at tónarnir røkka tínum oyra, og at tú tóna-fastur kann sláa taktina og fella inn í eitt hvørt kór, við tíni mjúku og tryggu tenorrødd. Vit trúgva uppá, at tú fólir teg væl í tilílkum kóri, hóast vit so sáran sakna teg her millum okkum, og syrgja saman við tínum nærmastu.

Hvíl í friði góði Torkil.

Tórshavnar Kamarkór